

Jiří Grossmann

* 20. červenec 1941 Praha

+ 5. prosinec 1971 Praha

Jiří Grossmann byl československý herec, zpěvák, textař a instrumentalista. Přestože od mládí tíhnul k divadlu a k hudbě, ještě před maturitou na střední škole hrál v několika amatérských dixielandových kapelách na trombón nebo na kontrabas, začal na přání rodičů studovat stavební fakultu ČVUT v Praze. Při studiu hrál v kapele *Dixie Party*, která doprovázela představení studentského divadelního souboru *Mlok*. Z toho postupně vznikl legendární *Divadelní klub Olympic*. A právě zde se J. Grossmann poprvé setkal s *Miloslavem Šimkem*. Po sedmém semestru ho však definitivně zlákal divadlo. V *plzeňské Alfě* dostal své první *profesionální angažmá*. Po návratu z vojny odstartovali G + Š nejslavnější éru klubu Olympic. V roce 1967 úspěšné dvojici „hodil lano“ Jiří Suchý z divadla Semafor. Popularita Šimka a Grossmanna kulminovala po srpnu 1968, kdy ve svých semaforských „besídkách“ dospěli až k razantní politické satíře. Jako zpěvák si Jiří zakládal na svém příjemném barytonu a našel se zejména ve stylu *country& western*. K většině převzatých (*Blizzard, Drahý můj*) i původních písní (*Po půlnoci, Barmanka, Svě bendžo odhazují v dál*) si sám napsal texty. Prosadil se také jako autor lyrických a humorných písňových textů pro jiné zpěváky, převážně ze semaforského okruhu. Nadě Urbánkové napsal životní hit *Závidím*, Evě Olmerové *Čekej tiše*, pro Milušku Voborníkovou *Gimi Det Ding*. Jeho texty pomohly ke slávě i Pavlu Bobkovi či Milanu Drobnému i mnohým dalším. V době propukající normalizace, kdy byl již Grossmann těžce nemocný, se dovedl s pomocí svého oblíbeného černého humoru vypořádat i se svou chorobou. V té době napsal povídku *Jak jsem ochořel*. Do textů jeho písní ale pronikala nesmírná touha po životě, která pravděpodobně pramenila z tušení blízkého konce. 5. prosince 1971 Grossmann svůj boj s leukémií definitivně prohrál. „Vždyť já chci jen žít, jak žít se má, a víc už nic“, zpívala mu Nadě Urbánková jeho vlastní text na Celentanovu melodii ve strašnickém krematoriu. V roce 1987 vyšlo kompilační album vzpomínek na Jiřího Grossmanna pod názvem *Ano, pane Jiří*.